

Günahların Bağışlanması

C. O. Rosenius

GÜNAHLARIN BAĞIŞLANMASI

C. O. Rosenius

Türkçe

“Günahların Bağışlanması”

Original Title:	Syndernes forladelse (Swedish) Forgiveness of Sins (English)
Originally published by	© Luthersk Litteraturmission
© Türkçe translation:	Luthersk Litteraturmission Dansk Balkan Mission Houman Safajoo
Author:	C. O. Rosenius
Translator:	Houman Safajoo
Publisher::	Dansk Balkan Mission 1st edition printed June 2025, 3000 copies
Graphics:	Knud W. Skov, DBM

The translation and publishing of this book has been made joint by two publishers. All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. This book is only for FREE - can not be sold.

Luthersk Litteratur-Mission
Box 39, Köpmangatan 16
S - 911 21 Vännäs
www.llm.nu info@llm.nu

Dansk Balkan Mission
Br. Roddingvej 5a,
DK - 6630 Rødding
www.balkanmission.dk dbm@balkanmission.dk

Soli Deo Gloria!

Günahların Bağışlanması

Dr. Martin Luther'in bu meseleye dair kaleme aldığı pek çok derinlikli ve kıymetli yazısında önemle vurguladığı gibi, günahların bağışlanması meselesi:

1. Hristiyan inanç sisteminin en kapsamlı, en temel ve en yaşamsal öğretilerinden biridir. Bu konu, imanın özünü ve kurtuluşun anahtarı olan Tanrısal lütfu içinde barındırır.

2. Kavramsal olarak anlaşılması ve bireyin kendi içsel yaşamına, düşünce ve davranış dünyasına etkili biçimde uygulanması bakımından oldukça karmaşık ve çok yönlü bir meseledir. Derin tefekkür, içsel yüzleşme ve ruhsal bir açıklık gerektirir.

3. Fakat ne yazık ki birçok kişi, özellikle uzun yıllar boyunca iman hayatında deneyim kazanmış ama bu deneyimi içselleştirememiş olanlar ya da ruhsal anlamda sönmüş ve duyarsızlaşmış kimseler, bu öğretiyi kolaylıkla kavrayabileceklerini, hatta üzerinde ustalıkla hüküm sürebileceklerini düşünürler. Oysa bu tutum, konunun derinliğine bigane kalmanın bir tezahürüdür.

Bir insan nasıl Hristiyan olur? Bu sorunun cevabı, yalnızca Tanrı'nın lütfunda, yani günahların bağışlanmasında saklıdır. Kurtuluşa erişmenin tek ve yegâne yolu budur. Aynı zamanda Kutsal Ruh'un insana bahşedilmesinin de kaynağı yine bu lütuftur.

Bir kişi, başka birçok konuda bilgi ve anlayıştan yoksun olabilir. Ancak eğer Tanrı'nın lütfu, yani günahların bağışlanması onun hayatında diri, etkili ve dönüştürücü bir gerçeklik olarak varlık gösteriyorsa, işte o kişi gerçekten Hristiyan olmuştur. Böyle bir kişi, Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile iyiliğe yönelmeye hazır, Tanrı'nın isteğini yerine getirmeye hevesli ve ruhsal hizmete layık kılınmış biridir. Böyle biri, ilahi mutluluğa ve derin bir iç huzura çoktan erişmiş demektir.

Buna karşılık, eğer bu hakikat kişinin yaşamında yer almıyorsa, yani Tanrı'nın lütfu ve günahların bağışlanması onun hayatında gerçek ve etkin bir şekilde mevcut değilse, o kimse Hristiyan olarak kabul edilemez. Kutsal günlerde düzenli olarak kiliseye gidiyor

olması, onu gerçek anlamda imanlı kılmaz. İbadetlere katılması, dini törenlerde yer alması ya da dış görünüşüyle dindar ve saygılı biri izlenimi veriyor olması da onun ruhsal olarak yeniden doğmuş biri olduğu anlamına gelmez. Belki inançlarının kuvvetli olduğunu ifade eder, hatta teolojik birtakım bilgileri dile getirebilir, ancak bu inancı hayatına yansıtacak ruhsal güçten, içsel yenilenmeden ve kutsal dirilişten yoksundur.

Ne var ki aynı kişi, günahlarının bağışlandığına dair o ilahi güvenceyi yüreğinde bulduğunda, içinde ne denli köklü ve sarsıcı bir değişim meydana geldiğini görmemek imkânsızdır. O artık içsel bir sevinçle dolup taşar, ruhsal bir doyuma ulaşmıştır. Kalbi alçalmış, benliği yumuşamış, Tanrı'ya adanmış bir yaşam sürmeye gönülden razı ve hazır hâle gelmiştir.

Bir vaiz, ne kadar ateşle dolu, ne kadar tutkuyla yanıp tutuşan bir sesle konuşursa konuşsun, cemaatini cehennem korkunç ateşiyle uyarsa, derin bir gayret ve coşkuyla kürsüde yer alsa dahi, eğer vaazlarının özüne ve merkezine Mesih'i yerleştirmemişse, tüm sözleri boşuna söylenmiş olur.

İnsanlar belki bu vaazlarla eğitilebilir, belli ölçüde ikna edilebilir, hatta zaman zaman vicdanlarında bir suçluluk duygusu da hissedebilirler. Ancak onların kalpleri değişmeden, içsel olarak yenilenmeden kalır. O vaazın içinde tek bir diriliş ışığı, tek bir yaşam kıvılcımı dahi bulunmaz. Ortaya çıkan şey, ruhsuz, donuk ve meyve vermeyen bir haldir. Bu durum, özenle sürülmüş ama üzerine bir tek tohum bile atılmamış bir tarlaya ya da gökten hiç yağmur inmediği için kupkuru kalmış, bereketten uzak bir toprağa benzer.

Ancak bir vaiz, Mesih'i ve O'nun çarmıhtaki feda edilmesini yüceltir ve ilan ederse; günahın ezici yükü altında inleyen herkes için bağışlanmanın müjdesini yüksek sesle duyurursa; ve eğer bu hakikat, verdiği her sözün merkezine yerleşmişse, işte o zaman en taşlaşmış, en katı yürekler bile kurtuluşa erişecektir.

Evet, bizi asıl kurtaran hakikat tam da budur. Eğer günahlarım gerçekten bağışlanmışsa, ben zaten Tanrı'nın sevgili bir çocuğuyum. Bu hayatta bundan öte ne isteyebilirim ki?

Eğer bağışlanmaya nail olmuşsam, en yüce nimete kavuşmuşum

demektir. Ama eğer günahların bağışlanması bana verilmemişse, hangi nimet, hangi başarı, hangi geçici sevinç bana gerçek bir yarar sağlayabilir?

Günahları bağışlanmamış bir insan ne kadar da zavallı ve bedbahttır! O, Tanrı'nın kutsal gazabının gölgesi altındadır. Hayatının her anı lanetle çevrilidir: evine girerken de çıkarken de, evinde otururken de tarlasında çalışırken de; kederliyen de sevinçliyen de. Böyle biri, yalnızca bu dünyada değil, ölüm ânında ve hatta sonsuzlukta dahi lanet hükmü altındadır.

Günahların bağışlanmasını öğretmek ve bu yüce hakikati bir insanın hayatına doğru, derin ve etkili biçimde uygulamak, şüphesiz ki ruhsal öğretinin en meşakkatli işlerinden biridir. Özellikle de ruhsal disiplinle yoğrulmamış, kutsal eğitimin özünü içselleştirmemiş imanlılar için bu görev çok daha çetindir.

Bu tür kimseler Tanrı'nın lütfuna dair yazılanları sık sık okur, üzerine konuşur, tartışır ve hatta başkalarına aktarırlar; fakat bu lütfu kendi iç dünyalarına, kendi ruhsal deneyimlerine gerçek anlamda mal edemezler. Çünkü kendi benliklerinde o kadar çok zayıflık, düşüş ve günah görürler ki, yüreklerinde umutsuzluk kök salar ve kendilerini mağlup hissederler.

Tanrı'nın lütfunu ya da sonsuz doğruluğunu yaşamalarında ne açıkça görebilir ne de yürekten hissedebilirler. Bu hâl onları ruhsal olarak zayıflatır; ve bu zayıflıkla birlikte yüreklerine çöken şüphe, onları, başından beri imanlarını hedef almış olan Şeytan'ın saldırılarına açık bir hedef hâline getirir.

Şunu biliniz ki, hiçbir Hristiyan -Müjde'ye ne kadar aşına olursa olsun, iman yolunda ne denli mesafe kat etmiş bulunursa bulunsun- kendi ruhsal durumuna dair zaman zaman korku, tereddüt ya da içsel bir kaygı yaşamamış değildir. En yüce azizler bile, Mesih'in paha biçilmez kanı hakkında meleklerin diliyle konuşacak denli kutsal sırları dile getirenler, zaman zaman kendi ruhlarının hâli konusunda zayıflığa düşmüş, endişe ve içsel sarsıntılarla karşı karşıya kalmışlardır. Bu kişiler arasında Davut, Pavlus ve Luther de yer almaktadır.

Pek çok insan bu hakikati kavrayamaz. Onlar, Tanrı'nın lütfuna

ve günahların bağışlanmasına iman etmenin, bu dünyadaki en kolay şeylerden biri olduğunu sanırlar. Bu konuda henüz ilk defa bir yazı okuduklarında ya da bir vaaz dinlediklerinde, konuyla ilgili bilinmesi gereken her şeyi artık öğrendiklerini düşünürler. Hatta öylesine kendilerinden emin bir şekilde konuşurlar ki, size lütufla dolu olmanın ne anlama geldiğini yürekten bildiklerini iddia ederler.

Bu tür insanlara Luther şu sözlerle seslenir: Günahların bağışlanması öğretisi öyle bir konudur ki, bir insan bu mesele üzerinde bir ömür boyu çalışsa bile, yine de “artık yeterince öğrendim” diyemez. Ne var ki birçok kişi, bu derin konuyu daha tam anlamadan bıkkınlık gösterir, öğrenmeye devam etmekten vazgeçer ve nihayetinde yüz çevirir. “Ben ise yıllar boyunca bu mukaddes doktrinin araştırılmasını, anlaşılmasını ve derinleştirilmesini; kaleme aldığım yazılarla, verdiğim vaazlarla ve çeşitli yollarla teşvik ettim. Ama buna rağmen, kendimi bu konuda bir hoca olarak anmaktan ve övgüyle söz etmekten daima çekinirim” .

Peki, asıl mesele nedir? Neden birçok insan, aslında tam olarak kavrayamadığı hâlde, günahların bağışlanmasını çok kolay ve hızlı bir şekilde anladığını sanır? Belki de bu konuda hiç gerçek bir öğrenme süreci yaşamamışlardır. Ya da belki, bir Hristiyanın iman yolculuğunun başında sahip olması gereken o ilk ruhsal nitelikleri, günahın ağırlığını derinden hisseden bir yürek, sürekli düşünceye dalan bir ruh ve uyanık bir vicdan çoktan yitirmişlerdir. Böylesi kişiler, yanıltıcı bir güven duygusuna sarılmış hâlde, içsel bir uykunun içinde yaşamaktadırlar. Onların imanı öyledir ki, adeta ölmüştür; öylesine cansız, öylesine etkisizdir ki, Şeytan'ın bile müdahale etmesine gerek kalmaz.

Ah, ne olurdu iman etmeyi kolay sanan herkes şunu idrak edebilseydi: Eğer iman onlara hafif ve zahmetsiz geliyorsa, bu durum aslında hiç de hayra alamet değildir. Zira en büyük azizler bile, gerçek imanın ne denli meşakkatli ve derin bir iç mücadele gerektirdiğini yüreklerinin en kuytularında hissetmişlerdir. O içi boş “rahatlık” hissi, son derece yanıltıcıdır; çünkü iman yolculuğunun asli parçası olan ruhsal olgunlaşmayı içten içe kemirir, yavaşça zayıflatır ve nihayetinde duraksatır.

Ön hazırlıklar şimdilik bu kadar yeterli. Artık esas meseleye, özün özüne yönelmenin vaktidir. Bu konuda herhangi bir beşere, fanî bir varlığa danışmaya ihtiyaç yoktur. Zira günahlarımızı bağışlayan yalnızca Tanrı'dır; ve O, bu bağışlamayı kendi mutlak iradesiyle, dilediği gibi gerçekleştirir. Öyleyse böylesine hayati ve ebediyetle doğrudan ilişkili bir konuda, nasıl olur da Tanrı'nın kendi Sözü'ne kulak vermekten geri durabiliriz? Sonsuzlukla ilgili böylesi derin ve kudsî bir sırrı, ölümümüzden önce insan görüşüne ve sınırlı akla mı emanet etmek isteriz? Elbette ki hayır.

Tanrı'nın günahları nasıl bağışladığını bize hiç kimse açıklayamaz. Bu yüce gerçeği yalnızca Tanrı'nın bizzat kendi ağzından çıkan sözlerde aramalı ve orada bulmalıyız. İşte bu sebeple Kutsal Yazılara yönelmeliyiz. Kutsal Yazılar, günahların bağışlanması konusunu bize iki ayrı boyutta öğretir:

Birincisi, bağışlanma, Tanrı katında zaten gerçekleştirilmiş, tamamlanmış, mühürlenmiş bir gerçektir; evet, bitmiş ve hükme bağlanmış bir iştir.

İkincisi ise, bu ilahi bağışlamanın insan tarafından kişisel olarak kabul edilmesi ve yaşamına uygulanmasıdır.

Kutsal Kitap'ı dikkatle okuduğumuzda, hem şaşkınlık uyandıran hem de derin bir hayranlık doğuran bir gerçekle yüz yüze geliriz. Bu hakikat, ilk bakışta sizi hayrete düşürebilir; Ama değişmeyen gerçek şudur:

İnsanlığın bütün günahları, bizlerden herhangi biri ne tövbe etmiş ne de iman yoluna adım atmışken bile, çoktan silinmiş, bağışlanmış ve İsa Mesih'in paha biçilmez kanıyla örtülmüştür. Sen daha Tanrı'nın lütfunu almadan önce, günahların affedilmiş ve sana armağan olarak sunulmuştur.

Peki bu ne demektir? Kutsal Yazılar bize şöyle bildirir: Mesih İsa'daki fidyenin anlamı ve sonucu, günahların bağışlanmasıdır. Mesih çarmıhta can verdiğinde, biz Tanrı'yla uzlaştırıldık. Evet, günahlarımız O'nun kutsal kanıyla örtüldü, suçlarımızın bedeli tam anlamıyla ödendi. Romalılar 5:10'da şöyle yazılıdır: "Biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştık". Dikkat edin: Ayette "barışacağız" değil, açıkça "barıştık" denmektedir.

Orada şöyle yazmaz: “Tövbemizle barıştırıldık” ya da “kırık, mahzun bir yürekle barıştırıldık”, yahut “dualarımızla Tanrı’yla uzlaştırıldık” denmez. Hayır, apaçık bildirilen şudur: Biz, Tanrı’yla Oğlu’nun ölümü sayesinde barıştırıldık. Bu ilahi uzlaşma, biz henüz Tanrı’nın düşmanlarıyken gerçekleşti. Ne ettiğimiz dualar, ne sergilediğimiz iyi işler, ne de içten gelen pişmanlıklarımız bu barışmayı mümkün kıldı. Bütün bunlardan önce, yalnızca Mesih’in ölümü aracılığıyla Tanrı’yla barışa kavuştuk.

Biz, Tanrı’yla Oğlu’nun ölümü sayesinde barıştık. Kutsal Yazılar’ın devamına baktığımızda, 2. Korintliler 5:19’da şu ifadeyle karşılaşırız: “Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih’te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti”. Aynı bölümde şu çağrı yer alır: “Mesih adına yalvarıyoruz: Tanrı’yla barışın”. Efesliler 1:7 ile Koloseliler 1:14’te ise şöyle yazar: “O’nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz”. Bu şu anlama gelir: Günahların bağışlanması, Mesih’in kanıyla gerçekleşen kutsal fidyeye dayanır.

Daniel 9:24’te, yetmiş haftanın sona erdiği -yani Mesih’in ölümünün gerçekleştiği ilahi olarak belirlenmiş vakitte- şöyle yazılıdır: “Başkaldırıcıyı ortadan kaldırmak, günaha son vermek, suçlu bağışlatmak, sonsuza dek kalıcı doğruluğu sağlamak...”.

Yeşaya 53:5–6’da ise şu sözlere yer verilir: “Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi”. İşte Tanrı, günahların bağışlanması gerçeğini bize böyle bildirmiştir. Bunun üzerine biz ne ekleyebiliriz ki? O’nun sözleri güneş kadar aydınlık, dağ kadar sarsılmazdır. Bu sözleri yazıldığı gibi kabul etmeli ve Tanrı’nın söylediği şeyi tam olarak kastettiğini bilmeliyiz; ne bir eksik ne bir fazla.

Tanrı’nın Sözü bize ne bildiriyor? Tüm insanlığın günahlarının, bir kez olmak üzere ve sonsuza dek, Mesih’in üzerine yüklendiğini açıkça ilan ediyor. Bizim günahlarımız, O’nun günahı sayıldı. Suçlarımız, O’nun hesabına yazıldı; Ve O da bu borcu, kendi kutsal

kanı ile, eksiksiz ve tam bir şekilde ödedi.

Artık O, bu günahları silip yok ettiğine göre, bu suçlar artık günahkârların üzerinde değildir. Şöyle düşünün: Eğer bir borç, bir kişinin hesabından alınarak başka bir kişinin hesabına aktarılmışsa, ilk kişi artık o borcu ödeme yükümlülüğünden kurtulmuş olur. Öyle değil midir?

İşte bu hakikati, Dr. Martin Luther, İlmihal'in İkinci Bölümü'nde şöyle öğretir: "İsa, beni yitik ve mahkûm olmuş bir yaratıkken kurtardı. Tüm günahlarımdan, ölümden ve İblis'in hâkimiyetinden beni özgür kıldı ve kurtuluşa erıştirdi. Bunu altın ya da gümüşle değil, kendi kutsal ve kıymetli kanıyla; masum acı çekişi ve ölümüyle gerçekleştirdi".

Dikkat edin: Burada "Mesih beni kurtaracaktır" ya da "kurtuluşu sağlayacaktır" denmiyor; Kurtardı deniyor. Bu da şu anlama gelir: Artık hiç kimsenin günahlar içinde yitip gitmesine gerek yoktur. Çünkü o günahlar kesin olarak silinmiş ve bağışlanmış; hem de bir kez ve sonsuzluk boyunca geçerli olmak üzere.

Fakat şimdi okumaya devam edelim; Yuhanna 3:18'de şöyle yazılıdır: "O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir". Yine Kutsal Yazı'da şu ifade yer alır: "Bir kimse yeniden doğmadıkça, Tanrı'nın Egemenliğini göremez".

Görüyorsunuz, Tanrı'nın Egemenliği'ne açılan kapılar ardına kadar açık tutulmuştur. Ancak insanın yüreği de, Tanrı'yı kabul etmek üzere açılmalıdır. Her ne kadar Mesih bizi Tanrı'yla barıştırmış, günahlarımızı kendi kanıyla silip ortadan kaldırmış olsa da, bu durum herkesin kurtulmuş olduğu anlamına gelmez. İşte bu gerçek, bizi günahların bağışlanmasının ikinci yönüne götürür. Kutsal Kitap şöyle der:

"Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır" (1. Yuhanna 1:9). Peki bu "itiraf" ne demektir? Bu sorunun cevabını Mezmurlar 32:3-5'te buluruz: "Sustuğum sürece Kemiklerim eridi, Gün boyu inlemekten. Çünkü gece gündüz Elin üzerimde ağırlaştı. Dermanım tükendi yaz sıcaklığında gibi. Günahımı açıkladım sana,

Suçumu gizlemedim. “RAB’be isyanımı itiraf edeceğim” deyince, Günahımı, suçumu bağışladın”.

“Dedim ki: “Günahımı açıkladım sana, Suçumu gizlemedim. “RAB’be isyanımı itiraf edeceğim” deyince, Günahımı, suçumu bağışladın” (Mezmurlar 32:5). Şimdi gelin, Davut’un bu sözlerine daha yakından bakalım: “Günahımı açıklamadım”. Şöyle sorulabilir: Zaten Tanrı, Davut’un günahını bilmiyor muydu? Elbette biliyordu. Çünkü Tanrı, insanın en gizli düşüncelerine, en derin kalp niyetlerine kadar her şeyi eksiksiz bilir. O hâlde Davut’un bu ifadesi ne anlam taşır? Anlaşılan odur ki, Davut günahlarıyla birlikte yürümekteydi. O, Tanrı’dan uzak bir hâlde, işlediği günahın yükünü ya da ruhsal anlamda doğurduğu hastalığı içinde taşımaya devam ediyordu.

Bugün dünya, günahlarını gizleyen ya da Tanrı’nın huzurunda onları açık yüreklilikle dile getirmeyen insanlarla doludur. Bu tür kişiler ruhen ölüdür, içten içe çürümüş bir hâl içindedir. İşte bu nedenle, “itiraf etmek” kelimesi yalnızca sözle bir kabul değil, derin bir tövbenin ifadesidir. Günahı, yıkıcı bir lanet olarak tanımak ve İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’nın lütfunu ve bağışlayıcı merhametini aramak anlamına gelir. Bizler de bu yolu izlemeliyiz ki, Tanrı tarafından önceden hazırlanmış olan bağışlanmaya gerçekten ortak olabilelim.

Şimdi tanıdık ve derin anlamlar taşıyan bir örneğe bakalım; Kaybolan oğulun benzetmesi. İsa bu hikâyeyi bizlere, doğru tövbenin ve içten dönüşün neye benzediğini açık ve sade bir şekilde göstermek için anlattı. Oğul, eve dönmeye karar verdiğinde şöyle dedi: “Kalkıp babamın yanına döneceğim ve ona diyeceğim ki: ‘Baba, göğ ve sana karşı günah işledim. Artık senin oğulun diye anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et” (Luka 15). Bu sözlerden, gerçek bir itirafın ve samimi bir tövbenin nasıl olması gerektiği hakkında hayati dersler çıkarabiliriz. Kaybolan oğul, belli bir günahını tek tek saymadı; belirli bir davranışını hedef göstermedi. Sadece şöyle dedi: “Göğ ve sana karşı günah işledim”.

“Şu ya da bu günahım önemsizdi” demedi. Aksine, derin bir alçalışla şunu söyledi: “Ben -evet, ben kendim- artık senin oğulun diye anılmaya layık değilim”. Buradan ne öğreniyoruz? Gerçek bir

tövbe, sadece belirli bir günahın itirafı ile sınırlı değildir. Doğru bir itiraf, insanın kendi benliğinde toptan bir mahkûmiyet görmesiyle mümkündür. Gerçek anlamda tövbe etmiş bir kişi, yalnızca bazı yönlerini suçlayıp diğer yönlerinden hoşnut olan biri değildir. Aksine, tüm varlığında değersizliğini görür ve lütfu muhtaç olduğunu yüreğinin derinliklerinde hisseder.

İkinci önemli nokta şudur: Kaybolan oğul, bulunduğu yerde kalmadı. Gerçekten kalktı, tereddüt etmeden adım attı ve babasının evine doğru yola çıktı. Bu davranış, bizlere çok önemli bir gerçeği gösterir: Eğer biz hâlâ eski hâlimizde, Tanrı'dan uzak bir diyarda, günahın karanlığında ve dünyanın çekiciliği içinde yaşamaya devam ediyorsak, dudaklarımızla ettiğimiz günah itirafı sahici değildir; o itiraf ne gerçektir ne de geçerlidir. Zira gerçek bir itiraf, kişiyi olduğu yerde bırakmaz; onu bulunduğu konumdan çıkarır, Tanrı'ya doğru bir yönelişe, bir dönüş hareketine sevk eder. Başka bir deyişle, doğru bir itiraf, yalnızca sözde kalan bir beyan değil, davranışla desteklenen bir ruhsal yöneliş olmalıdır. İtiraf, yüreği yerinden oynatmalı, ayakları harekete geçirmeli, kişiyi Tanrı'ya doğru yürümeye zorlamalıdır.

Üçüncü önemli husus şudur: Kaybolan oğul, dönüş yolculuğu esnasında şöyle dedi: “Beni işçilerinden biri gibi kabul et”. Bu ifade, onun iç dünyasında hâlen mevcut olan kendi doğruluğuna duyduğu güvenin ve aynı zamanda tam bir imanla teslim olamayışının bir göstergesiydi. O, yalnızca saf ve karşılıksız lütufla, doğrudan doğruya yeniden “oğul” olarak kabul edileceğine inanamıyordu. Yüreğinde taşıdığı düşünce şuydu: Önce bir hizmetkâr gibi çalışmalı, bir işçi gibi emek vermeli, zamanla kendisini kanıtlamalı ve ancak o zaman oğulluk konumuna yeniden layık hâle gelmeliydi.

Bu tür bir anlayış ve yaklaşım, gerçek tövbe arayışında olan birçok kişide açıkça gözlemlenebilen bir ruh hâlidir; Tanrı'nın lütfunu doğrudan ve tereddütsüz kabul etmekte zorlanan, kendini hâlâ bir şeyler “hak etmesi gereken” biri gibi gören yüreklerin ifadesidir.

Ancak dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır: Baba, oğlunun bu eksik ve yanlış taleplerine hiçbir şekilde kulak vermez. Onun sözlerine karşılık olarak hiçbir yanıt vermez, onu sorgulamaz, şart

koşmaz. Kutsal Yazı'da şöyle okuruz: "Oğul henüz uzaktayken" henüz dua etmemişken, tek bir gözyaşı dökmemişken, babası için en küçük bir hizmette bile bulunmamışken "babası onu gördü, ona acıdı, koşarak sarıldı ve onu öptü". Ah, bu ne büyük bir bağışlamadır! Ne derin bir merhamettir bu! Hiçbir dünyevî bağışlamayla kıyaslanamayacak denli yüksek, yüce ve sınırsız bir affedıştır bu.

Baba, çok iyi bilirdi ki, oğlunun ne yaptığını, nasıl bir yoldan geçtiğini ve ne hâllere düştüğünü. O hâlde şöyle diyebilirdi: "Defol! Sen artık değersiz, onursuz, rezil bir oğulsun! Mirasını boşa harcadın, beni utanca boğdun! Bundan böyle benim oğlum sayılmazsın!"; Evet, bütün bunları söyleyebilirdi, ama söylemedi.

Oğlunu tek bir sözle bile azarlamadı. Geçmişini yüzüne vurmadı. Ağzından tek bir suçlayıcı cümle çıkmadı. Ondan ne bir telafi istedi ne de herhangi bir bedel ya da geri ödeme talep etti. Aksine, "en iyi giysilerin", parlak, ipekten dokunmuş o gösterişli kaftanın getirilip oğluna giydirilmesini emretti. Ayağına en seçkin ayakkabılar giydirildi, parmağına onurlandırıcı bir yüzük takıldı. Ve onun için büyük bir şölen, sevinç ve kutlama dolu bir ziyafet hazırlandı.

Görüyorsunuz, babanın yüreği, oğlunun uzun süreli yokluğuna ve işlediği ağır, utanç verici günaha rağmen değişmeden kalmıştı. Merhamet dolu, affetmeye hazır ve sevgiyle dopdolu kalmıştı. Oğul eve döndüğünde, baba yüreği yeniden uzlaşmadı; çünkü o yürek zaten çoktan uzlaşmıştı. Ancak oğul, bu önceden var olan uzlaşmadan, ancak ve ancak eve döndüğü anda faydalanabildi.

İşte buradan şunu öğreniyoruz: Tanrı yalnızca doğru olanlarla, iman etmişlerle değil; kötülerle, iman etmemişlerle, hatta henüz dönüş yoluna çıkmamış olanlarla bile önceden uzlaşmıştır. Çünkü Mesih, yalnızca tövbe etmiş olanların değil; tüm insanlığın günahlarını; evet, henüz geri dönmemiş olanların günahlarını da bağışlanmış olanlarıinkiyle aynı günde, çarmıhta silmiştir. En iyi giysi; ıslıl ıslıl parlayan, ipekten dokunmuş o muhteşem kaftan henüz giymemiş olanlar için bile hazırda beklemektedir.

Buradan çıkarılacak dördüncü bir ders daha vardır. Peki, kaybolmuş ve günah içinde yitmiş bir insan, Tanrı'nın lütfunu, günahların bağışlanmasını ve yeniden oğulluk konumunu aldığı anda

ne olur? Rab'be döndüğü o ilk anda, o kutsal, bereketli ve unutulmaz saniyelerde neler yaşanır? O kişi tövbe eder ve dua eder. İmanla Tanrı'ya yaklaşır. Günahlarının bağışlandığını alır; kendisi için daha önceden hazırlanmış olan “en iyi giysiyi”; O görkemli, pak ve değerli kaftanı giyer. Parmağına bir yüzük takılır; Kutsal Ruh'un mührü, onun artık bir hizmetkâr değil, Tanrı'nın sevgili bir çocuğu olduğunun tanıklığıdır. Şunu özellikle fark etmek gerekir: Lütuf, İsa Mesih'e imanla yönelinen ilk bakışta, imanın ilk duasında uygulanır. O yüce Rab şöyle der: “Bana geleni asla kovmam” (Yuhanna 6:37).

Kilise tarihinin hiçbir devrinde hiçbir çağında hiçbir zaman merhamet için İsa'nın ayaklarına kaplanan bir günahkârın reddedildiğine geri çevrildiğine kapıdan uzaklaştırıldığına dair tek bir örnek dahi kaydedilmemiştir; çünkü böyle bir şey olmamıştır, asla olmamıştır çünkü İsa daha ilk anda daha kişinin yüreğiyle kendisine yöneldiği o kutsal başlangıç ânında şu sözü açıkça verir kendisini kabul edenlerin adını imanla ananların hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi (Yuhanna 1:12)

Gerçek şudur ki sen her zaman hem layıksın hem de layık değilsin çünkü Tanrı'nın lütfunu ne hak ettin, ne de iyi işler aracılığıyla elde ettin bu yaptığın işler Tanrı'nın yüreğini sana yöneltmedi; çünkü bu iyi işlerin tek amacı senin yüreğini Tanrı'ya döndürmek ve Mesih gelene dek bizi eğiten bir rehber bir eğitici bir yol gösterici olmaktır (Galatyalılar 3:24). bu yüzden günahların bağışlanmasını yalnızca Mesih'te aramalısın senin yerine çektiği ıstırapta senin adına katlandığı acıda senin günahların uğruna döktüğü kutsal kanda.

Şöyle diyebilirsin: bunların hepsini biliyorum; lütfu İsa Mesih'in çarmıhta tamamladığı o kutsal iş aracılığıyla aradım, ama hâlâ onu almış değilim yüreğimde bununla ilgili hiçbir şey hissetmiyorum. buna cevabım şudur: Tanrı'nın Sözü'nde söylediklerini reddetmeye mi hazırsın? Tanrı açıkça beyan etti ki tüm günahlar Mesih'in üzerine yüklendi ve O bu günahların tamamını sildi, hepsini ortadan kaldırdı, denizin en derin yerlerine attı (Mika 7:19); ve Mesih şöyle der: bana geleni asla kovmam (Yuhanna 6:37). şimdi sen Tanrı'nın bu sözlerinin güvenilir olmadığını mı söylüyorsun? yalnızca kendini bağışlanmış hissetmediğin için Tanrı'nın Sözü'nün doğru olmadığını mı ileri

sürüyorsun? bu bir Hristiyan için nasıl bir düşünce biçimidir? senin görevin Tanrı'nın Sözü'ne kulak vermek ona imanla yaklaşmak ve onu yalancı çıkarmamaktır (1. Yuhanna 5:10)

Şimdi başka bir yönü daha inceleyelim. Çünkü günahların bağışlanmasının yalnızca tek bir boyutu yoktur. Bu bağışlanmanın bir başka anlamı daha vardır ki, o da iki katmanlıdır:

Birincisi, gizli olan ya da saklı kalan, içsel ve görünmeyen bağışlanmadır.

İkincisi ise, açıkça görünen, dışa vurulmuş, ifşa edilmiş ve yürekte hissedilir hâle gelmiş olan bağışlanmadır.

İlk anlamla ilgili olarak bilmeliyiz ki, güvence yalnızca Tanrı'nın Sözü'dür. Bu bağışlanma, hiçbir özel duyguya, hissiyata ya da içsel deneyime dayanmaz. Çünkü bu, Mesih'e yönelerek O'nun doğruluğuna derin bir açlık ve susuzlukla yaklaştığın anda sana verilen, gizli ve görünmeyen ama gerçek bir bağışlanmadır. Bak, işte tam da o anda sen zaten özgür kıldın; bütün günahlarından arındırıldın, doğru sayıldın, Yaşam Kitabı'na adın yazıldı. Ama sen henüz bunun farkında bile değildin ve kalbinden şöyle dua ettin:

Ey Tanrım, tahtının önüne geliyorum,

Bana değil, Oğlun'a bak!

Bende yalnızca sefalet var,

Ama O'nda benim gerçek değerim saklıdır.

Açığa vurulan bağışlanma, insanın kendi yüreğinde Tanrı'dan gelen cevabın derinliklerinde hissedildiği o kutsal anda vuku bulur; yani Kutsal Ruh'un, onun Tanrı'nın evladı olduğunu içsel bir tanıklıkla bildirmesiyle gerçekleşir. Gelin, İsa'ya yönelen o kadının örneğine bakalım (Luka 7:37–50). Söz konusu kadın, aslında zaten gizli bağışlanmanın lütfuna mazhar olmuştu; zira İsa, Simun'a açıkça şöyle demişti: “Onun birçok günahı bağışlandı”. Ne var ki, bu bağışlanmanın görünür ve somut hâli, İsa'nın kendisine hitaben sarf ettiği şu sözlerle zuhur etti: “Günahların affedildi. Huzur içinde git”.

Önceki sayfalarda gördük ki, İsa Mesih, günahlarımızın bedelini çarmıh üzerindeki ölümüyle tamamen ödemiştir. Bu bağışlanmanın armağanına ise yalnızca iman yoluyla kavuşuruz. Ve bu bağışlanma, sonsuza dek bizim mülkümüz olur. Bu, hem

günlük yaşamımızda hissedilen hem de ebediyet boyunca sürececek bir lütuftur. Zaman zaman günah kendini yeniden gösterse de, bu ilahî bağışlama elimizden alınmaz. Yeter ki biz de imanla Mesih'te kalmayı sürdürelim; o vakit, aynı lütuf içinde kalmaya devam ederiz. Görüyorsunuz ki, lütuf Tanrı'nın bağışlayan yüreğinden doğar; bizim kendi işlerimizden, çabalarımızdan kaynaklanmaz. Bizler, kendi başımıza yalnızca yargıyı ve mahkûmiyeti hak ederiz; fakat Mesih'te, daima aynı biçimde aklanmış, paklanmış ve kabul edilmiş sayılırız.

Kutsal Kitap'ın bu hususta ne söylediğine birlikte kulak verelim; Rab, Eski Antlaşma'da, İsa Mesih aracılığıyla yeryüzünde tesis edeceği lütuf krallığından söz ettiğinde, ona şu adı layık görür: "Bayramlarımızın tayin edildiği şehir" (Yeşaya 33). Ve ardından şöyle buyurur: "Orada ikamet edenlerin hiçbiri 'hastayım' demeyecek; çünkü orada yaşayan halkın suçu bağışlanmış olacaktır". Mezmur 89'da ise Tanrı, kendi Oğlu aracılığıyla fidiyeyle kurtardığı halkıyla yapmış olduğu kutsal antlaşmadan bahseder:

"Çocukları yasamdan ayırılır, İlkelerime göre yaşamazsa; Kurallarımı bozar, Buyruklarıma uymazsa, İsyanlarını sopayla, Suçlarını dayakla cezalandıracağım. Ama onu sevmekten vazgeçmeyecek, Sadakatime sırt çevirmeyeceğim. Antlaşmamı bozmayacak, Ağzımdan çıkan sözü değiştirmeyeceğim" (Mezmur 89:30–34). Yeni Antlaşma'da ise Yuhanna kaleme alır:

"Yavrularım, bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur. O günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır" (1. Yuhanna 2:1–2).

Bu kutsal sözler bize şunu açıkça bildirir: Bağışlanan, gerçekten bağışlanmıştır. Bir kez affedilmiş olan günah artık ne hatırlanmalı (Yeşaya 43:25), ne cezalandırılmalı, ne de kaygıyla yeniden gündeme getirilmelidir.

Bazı Mesih inanlıları, günahların bağışlandığına yürekten inanırlar; ne var ki yaşamlarında belli bir kusur ya da başarısızlık konusunda derin bir kaygı taşırlar; çünkü onları açıkça bir günah olarak görmezler. Oysa bu tür kusur ve eksiklikler de, GERÇEKTE

GÜNAHTIR.

Ve bağışlanma, bütün günahları hayatımızdaki tüm zayıflıkları, kusurları ve başarısızlıkları kapsar ve ortadan kaldırır. Bizdeki hangi kusur ya da eksiklik günah değildir ki? Yasa, insanın tamamını talep eder; yüreğini, düşüncelerini, duygularını ve eylemlerini. Dolayısıyla, Tanrı'nın Sözü'ne aykırı olan insan yaşamındaki her şeyi suçlar. Nasıl ki Mesih'in ölümü ellerin, dilin ve diğer tüm uzuvların işlediği tüm günahlara kefarete olmuşsa, günahların bağışlanması da senin tüm benliğini ve sende bulunan her şeyi kapsar.

Luther, İncilsel Vaaz Kitabı'nda şöyle der:

Bu öğretiyi derinlemesine kavramak ve özellikle vurgulamak gerekir: Tanrı'nın önünde sahip olduğumuz takva, yalnızca günahların bağışlanmasını almamızdan ibarettir. Bir kimse Tanrı'yla gerçek bir ilişki kurmak istiyorsa, şunu açıkça bilmelidir: Ne kendi günahı ne de kendi takvası Tanrı'nın huzurunda bir değer ifade eder. Elbette davranış, düşünce, söz ve yaşam tarzı bakımından Tanrı'nın önünde nasıl bir duruş sergilemem gerektiğini düşündüğümde, ben de takvalı olmayı, günahtan uzak durmayı ve birçok iyi iş işlemeyi tercih ederim. Ancak Tanrı'nın huzurunda durmak söz konusu olduğunda, başka bir kimliğe bürünmek istemem; yalnızca bir günahkâr olarak durmak isterim ki, günahların bağışlanması bana da uygulanabilsin. İşte o zaman yürekten ve cesaretle şöyle ikrar edebilirim:

Günahlarım var, evet; ama Mesih'in doğruluğu da bana aittir. O'nun takvası, artık benim takvam olmuştur. Ben henüz öyle bir mertebeye erişmiş değilim ki günahlar bana hiçbir şekilde dokunamasın.

Tanrı'nın çocuklarıyla ilgili olarak Kutsal Kitap'ta sayısız yüce vaat yer almaktadır. Oğul hakkında şöyle buyrulur: "ONUN OĞLU" (Mezmun 89:28), "İlkdoğan", "Yeryüzündeki kralların en yücesi", ve "Seçilmiş olan" (ayet 4); bu ifadelerin her biri derin teolojik anlamlar barındıran kudretli unvanlardır.

Baba şöyle ilan eder: Oğluyla ebedi bir antlaşma yapmıştır; ne var ki bu antlaşma Oğul'un kendisi için değildir. Zira Oğul, zaten yücelerin yücesi, Orduların Rabbi olan Tanrı'dır (ayet 8). Oğul'un

arzuladığı bu sonsuz lütuf, kaybolmuş olan evlatlar içindir. Bu evlatlar, kendisine iman edecek, O'nun mülkü olacak ve O'nun egemenliği altında yaşayacak olan kimselerdir. Kutsal Yazı şöyle bildirir:

“Ne mutlu sevinç çılgınlıkları atmasını bilen halka, ya RAB! Yüzünün ışığında yürürler. Gün boyu senin adınla sevinir, Doğruluğunla yücelirler” (Mezmur 89:15–16). Şunu dikkatle gözlemleyin: Tanrı'nın çocukları, kendi doğruluklarıyla değil, yalnızca O'nun doğruluğuyla övünürler.

Peki, Tanrı'nın doğruluğu nedir? Romalılar 3:21–22'de şöyle okumaktayız:

“Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur”.

Tanrı'nın bu kutsal doğruluğunda, O'nun çocukları hem yüceltilir hem de kutsal kılınır. Çünkü bu doğruluk ne bizim işlerimizden doğar ne de bize ait bir şeydir; bu doğruluk, MESİH'İN BİZZAT KENDİ DOĞRULUĞUDUR.

Şimdi şöyle sorabilirsin: Peki ya lütuftan düşersem ya da Tanrı'ya karşı günah işlersem? O zaman bu lütfu yitirir miyim?

Mezmur 89:30–34'ü bir kez daha dikkatle oku. Rab bizlere açıkça şunu bildiriyor: Eğer günah işlersek, O sadık sevgisini bizden geri çekmeyecektir. Sadakatine asla ihanet etmeyecek, antlaşmasını bozmayacak ve ağzından çıkan tek bir sözü dahi değiştirmeyecektir. Aynı mezmurda Tanrı şöyle seslenir: Günah işleyen çocuklarımı değnek ve kırbacla cezalandıracağım, fakat lütfumu onlardan esirgemeyeceğim.

Bu sana garip mi geliyor? O hâlde şunu iyi anla: Lütuf, çocuklar içindir; yani senin ve benim için. Ancak antlaşma, Oğul'la yapılmıştır. İşte bu yüzden Mesih, bizim Rabbimiz ve Kefilimiz'dir; O, Baba'nın huzurunda bizim Aracımız ve Savunucumuz'dur.

O, bizim yerimize acı çekmiş, tüm günahlarımızın bedelini eksiksiz biçimde ödemiş ve Tanrı'nın doğruluğunu bütünüyle tatmin etmiştir. Bu sebeple, O'nun hatırı ve aracılığıyla, lütuf değişmeden

baki kalır; biz, O'nun çocukları günah işlemiş olsak bile. Ancak şuna dikkat et: O'nun çocukları, O'nun etrafındadır (ayet 7). Tıpkı bebeklerin annelerine sıkı sıkıya sarılması gibi, onlar da imanla O'na tutunurlar. Nasıl ki bir çocuk annesine içten bir yürekle bağlıysa, onlar da Tanrı'ya sadık ve yönelmiş bir yürekle bağlanmışlardır.

O'ndan kopmak istemezler. Günahlarından derin bir pişmanlık duyar, keşke o hataları yapmamış olsalardı diye içtenlikle üzülürler. İşte böylesi bir yürek taşıyanlar, O'nun gerçek çocuklarıdır.

Peki, bu çocuklar ağır bir günaha düştüğünde Tanrı ne yapar? Kutsal Yazı şöyle buyurur: Tanrı onların günahlarını sertçe cezalandıracaktır; “çubukla ve kırbaçla”; fakat lütfunu onlardan geri almayacaktır. Zira böyle bir şey, Oğlu'yla yaptığı kutsal antlaşmayı geçersiz kılmak anlamına gelirdi.

Bu konuda Dr. Martin Luther şöyle der:

“Tanrı bana öfkeyle yaklaştığında, beni dışlayacakmış gibi görüldüğünde, şöyle cevap vereceğim: ‘Sen, sevgili Oğlun İsa Mesih'i reddetmek zorunda kalırsın. Çünkü O, benim güvencem, savunucum ve hatta fidyemdir. Eğer O'na değer veriyorsan, o hâlde ben özgür kılınmış ve kurtarılmış sayılmalıyım”.

Günah işlediğimde, Tanrı beni vicdanımın en derin yerlerinde cezalandırır; ve bu yeterli olmadığında, gerekli görüldüğü ölçüde beni çeşitli denemelerle sınar (1. Petrus 1:16). Ancak buna rağmen, lütfunu benden çekmez. Zira bu lütuf, benim günahsızlığıma değil, bambaşka ve değişmez bir temele dayanmaktadır; bu sebeple, günahlarım yüzünden geçersiz kılınamaz, boşa çıkamaz.

Tanrı seni günahın nedeniyle cezalandırdığında, şunu daima hatırla: Kırbaçlar gelecektir, ama O'nun lütfu sarsılmaz bir biçimde yerinde duracaktır. Rab sevgisini senden geri çekmemiştir; sana öfkeyle yaklaşmaz.

Kendini günah içinde kıvranırken ve derin bir acının içinde bulduğunda, karanlık bulutları yara ve imanla şöyle seslen:

„Tanrım, daha da fazla öfkelen; beni daha şiddetli ve daha uzun süre cezalandır. Ama ben bunu yanlış anlamam. Çünkü sen bana açıkça söyledin: beni çubukla ve kırbaçla cezalandıracaksın, fakat lütfunu benden asla çekmeyeceksin. Bu acıya razıyım, bu acıyı

yürekten kabul ediyor ve sevinçle taşıyorum”.

Şimdi bir kez daha 1. Yuhanna 2:1–2 ayetine dönelim. Bu ayetin ilk bölümü, bizi kayıtsızlığa düşmememiz için uyarır. Günaha karşı sadakatle uyanık kalmalı, dua ile güçlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Ancak olur da düşman -yani İblis- bizi zaman zaman yere sererse, bu elbette yürek burkan bir durumdur.

Tanrı, bizim günahsız kalmamızı arzular. Ne var ki, günah işlenebilir; Ve bu gerçekleştiğinde, aslında biz Tanrı'nın yargısına, utancına ve reddine layık hâle geliriz. Fakat bu gerçekleşmez; Çünkü bizim bir Savunucumuz vardır; tam da o günaha düştüğümüz anda, Baba'nın huzurunda bizim yerimize söz alan biri. Ne daha önce, ne de sonra - tam o anda.

Zira günah işlememiş olan birinin ne bir Savunucuya, ne bir Kurtarıcıya, ne de bir Aracıya ihtiyacı yoktur. Görüyorsunuz ki Tanrı, sizin günahla boğuşan, yenilgiyle örülü bir yaşam sürmenizi arzu etmez. Bu yüzden size bir Savunucu vermiştir: İsa Mesih. O, Baba'nın huzurunda bizim Savunucumuzdur. Bizi Yasa'ya karşı savunur ve kefareti aracılığıyla bizi ilahî gazaptan korur. Suçlayıcımız olan İblis -“Tanrı'nın önünde gece gündüz bizi suçlayan” (Vahiy 12:10)- günahlarımızı bir bir sıralayıp ilahî adaleti talep ettiğinde, İsa Mesih öne çıkar ve şöyle der: „Evet, Baba, bu can gerçekten günah işledi..., Ama onun günahı, yasa gereğince cezalandırılacaksa, o ceza beni bulacaktır. Çünkü onun tüm günahlarını üzerime aldım ve o bana güvenmektedir”.

Göklerdeki Baba, asla o günü unutmaz; yeryüzünden yükselen Oğul'un ıstırap dolu çığlığını işittiği o günü. Tanrı, hiçbir zaman aynı borcun iki kez ödenmesini talep etmez. Bu da şu anlama gelir: Günahkâr savunulmuştur ve özgür kılınmıştır. Aziz Yuhanna şöyle devam eder: Mesih, günahlarımız için kefarettir. Peki, hangi günahlar için? Hepsı için. Eğer yalnızca bazı günahlar için kefarete sunmuş olsaydı, o zaman O'nun ölümü hiçbir anlam taşımazdı (Galatyalılar 2:21).

Mesih, tüm günahlarımız için öldü; hayal edilen ya da fiilen işlenen; büyük ya da küçük; geçmişte kalan ya da şu an yaşanan; dilin, ellerin, yüreğin ve zihninin tüm günahları için.

Bu, Tanrı'nın Sözü'nde açık ve net bir biçimde beyan edilen bir öğreti olup, günlük ve ebedî günah bağışlanmasına ilişkindir. Öylesine derin bir teselli kaynağıdır ki, hiçbir ikiyüzlü ya da sahte imanlı bunu duymamalıdır; zira bu yüce hakikat, çoğu zaman onların mahkûmiyetine yol açar. Gerçek Hristiyanlar ise, günahın acı sonuçlarını ve onun beraberinde getirdiği cezaları bizzat yaşayabilirler; her ne kadar Tanrı'nın lütfu onlardan çekilmiş olmasa da. Fakat Mesih, onların daima yanında olan sadık Savunucusudur.

Öte yandan, işlediği günahların ardından gelen ilahî cezaları hiç tatmayan, haftalarca hatta aylarca hiçbir ruhsal sıkıntı duymadan günah içinde yaşamını sürdüren kişi, kendi içindeki "gözde günahları"na karşı duyarsızlaşmıştır. Böyle biri, hiç şüphesiz meşru evlatlardan değil, gayrimeşru çocuklardandır (İbraniler 12:8). Ruhsal olarak ölüdür; sahte bir imanlının bedenidir; kuru lambasıyla gelini bekleyen akılsız bir genç kız gibidir.

Böylesi sahte imanlılar, günah içinde rahatça yaşamaya teşvik edilirler. Günahı terk etmeyi ya da onunla mücadele etmeyi arzulamazlar; aksine, günahı savunur, mazur göstermeye çalışırlar. İşte bu kişiler, Tanrı'nın lütfunu "sefahate çevirmiş" olanlardır (Yahuda 4). Onlar gerçekten günah işlemektedirler. Elçi şöyle der:

"Günah işleyen, İblis'tendir". Ve yine şöyle devam eder: "Tanrı'dan doğmuş olan hiç kimse günah işlemez; çünkü Tanrı'nın tohumu onda kalır. Günah işleyemez, çünkü Tanrı'dan doğmuştur" (1. Yuhanna 3:8–9).

Ne var ki, aynı Elçi şu uyarıyı da ekler: "Eğer günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız ve içimizde gerçek yoktur. Ama günahlarımızı itiraf edersek, O sadık ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayacak ve bizi her kötülükten arındıracaktır" (1. Yuhanna 1:8–9).

Biz Hristiyanlar nasıl oluruz? Bu, yalnızca Tanrı'nın lütfuyla mümkündür; yani günahların bağışlanması aracılığıyla. Kurtuluşa ulaşabileceğimiz tek yol budur. Kutsal Ruh'u yaşamımıza getiren yegâne araç da yine budur.

Bir insan, birçok konuda bilgi sahibi olmayabilir; fakat eğer Tanrı'nın lütfu -günahların bağışlanması-onun yaşamında diri ve etkili bir hakikat olarak yer etmişse, o kişi artık gerçek anlamda bir Hristiyan'dır. Kutsal Ruh'un gücüyle iyi işlere yönelmiş, bu yolda hazırlanmış, isteklendirilmiş ve yeterli kılınmıştır. O, hakiki mutluluğa ve derin bir içsel doyuma zaten erişmiştir.

